

Sygn. akt VII K 86/14

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L. w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

przy udziale oskarżyciela publicznego M. P.

po rozpoznaniu w dniach 03.04.2014r., 30.04.2014r. i 13.08.2014r.

sprawy **D. S. (1)**

ur. (...) w L.

syna A. i J. z d. M.

oskarżonego o to, że:

I. prowadząc w 2009 roku działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. S. (1), (...) /5, (...) - (...) M. polegającą na sprzedaży detalicznej pojazdów samochodowych i dokonując wewnątrzspółnotowego nabycia samochodów osobowych nie zadeklarował (deklaracją uproszczoną (...)) i nie uiścił należnego podatku akcyzowego z tytułu wewnątrzspółnotowego nabycia towarów za miesiące od stycznia do sierpnia 2009 roku oraz nie zadeklarował i nie uiścił należnego podatku akcyzowego od sprzedaży samochodów osobowych przed pierwszą rejestracją na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w wyniku czego naraził na uszczuplenie podatek akcyzowy za miesiące od stycznia do sierpnia 2009 roku na łączną kwotę 753.820 złotych

tj. o czyn z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

II. prowadząc w 2009 roku działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. S. (1), (...) /5, (...) - (...) M. i dokonując w okresie od miesiąca kwietnia do miesiąca października wewnątrzspółnotowego nabycia samochodów osobowych i sprzedaży tych samochodów osobowych przed pierwszą rejestracją na terenie Rzeczypospolitej Polskiej nie złożył deklaracji VAT-7K (w terminie do 25 dnia miesiąca po kwartale, za który winna być złożona informacja) z dokonania czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (...). w wyniku czego naraził na uszczuplenie podatek od towarów i usług (...) za I, II, III, IV kwartał 2009 roku na łączną kwotę 5.513.092 złotych

tj. o czyn z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks

III w 2008 roku prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. S. (1), (...) /5, (...) - (...) M. i dokonując wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, nie zadeklarował dochodów w kwocie 1.075.785,70 zł z tytułu prowadzonej działalności polegającej na sprzedaży w kraju, uprzednio nabytych na terenie innego państwa, używanych samochodów osobowych, w wyniku czego naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2009 rok na kwotę 331.207 złotych

tj. o czyn z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks

I. oskarżonego D. S. (1) uznaje za winnego tego, że prowadząc w 2008r. i 2009r. działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. S. (1), (...) /5, (...)-(...) M. polegającą na sprzedaży detalicznej pojazdów samochodowych i dokonując wewnątrzwspólnotowego nabycia samochodów osobowych uchylając się od opodatkowania naraził podatek na uszczuplenie w ten sposób, że:

- nie zadeklarował (deklaracją uproszczoną (...)) i nie uiścił należnego podatku akcyzowego z tytułu wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów za miesiące od stycznia do sierpnia 2009 roku oraz nie zadeklarował i nie uiścił należnego podatku akcyzowego od sprzedaży samochodów osobowych przed pierwszą rejestracją na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, czym spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w postaci podatku akcyzowego za miesiące od stycznia do sierpnia 2009r. dużej wartości o jakiej mowa w art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. na łączną kwotę 753.820,00 zł,

- przy sprzedaży samochodów osobowych przed pierwszą rejestracją na terenie Rzeczypospolitej Polskiej nie złożył deklaracji VAT-7K (w terminie do 25 dnia miesiąca po kwartale, za który winna być złożona informacja) z dokonania czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (...) czym spowodował uszczuplenie należności publicznoprawnej w postaci podatku od towarów i usług (...) za 2009r. wielkiej wartości o jakiej mowa w art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. na łączną kwotę 5.513.092,00 zł ,

- nie zadeklarował w 2008r. dochodów w kwocie 1.075.785,70 zł z tytułu prowadzonej działalności polegającej na sprzedaży w kraju, uprzednio nabytych na terenie innego państwa, używanych samochodów osobowych, w wyniku czego naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2009 rok na kwotę 331.207 złotych ,

który to czyn kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i przyjmując nadto, że oskarżony działał w warunkach określonych w art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 i § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 k.k.s. wymierza oskarżonemu karę **3 (trzech) lat pozbawienia wolności**;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 kks zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 468,00 zł i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza oskarżonemu opłatę w wysokości 400 zł.

Sygn. akt VII K 86/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. S. (1) posiadając zarejestrowaną działalność gospodarczą pod firmą (...) D. S. (1), (...) /5, (...)-(...) M. w zakresie sprzedaży detalicznej pojazdów samochodowych oraz dysponując nadanym numerem ewidencyjnym unijnym uprawniającym do dokonywania nabyć wewnątrzwspólnotowych, na przestrzeni 2009r. nabył używane samochody osobowe różnych marek na ogólną wartość 37.321.324,00 zł.

Z tytułu powyższych transakcji D. S. (1) nie składał w 2009r. żadnych deklaracji podatkowych, ani nie uiścił należnych zobowiązań w poszczególnych tytułach podatkowych.

W szczególności wymieniony po dokonaniu nabyć wewnątrzwspólnotowych pojazdów nie złożył we właściwym Urzędzie Celnym deklaracji uproszczonych (...) oraz nie uiścił należnego podatku akcyzowego za miesiące od stycznia do sierpnia 2009r. oraz nie zadeklarował i nie uiścił należnego podatku akcyzowego od sprzedaży samochodów osobowych przed pierwszą rejestracją na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Wysokość nieuiszczonego podatku akcyzowego z powyższego tytułu za okres od stycznia do sierpnia 2009r. wyniosła 753.820 zł., co stanowi dużą wartość.

Ponadto dokonując wewnątrzwspólnotowego nabycia i dalej sprzedaży samochodów osobowych przed ich pierwszą rejestracją na terenie Rzeczypospolitej Polskiej wymieniony nie złożył deklaracji VAT-7K, wymaganej do 25 dnia

miesiąca po kwartale, za który winna być złożona informacja. Niezłożenie deklaracji VAT-7K z dokonania czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (...) skutkowało nieuiszczeniem za 2009r. podatku od towarów i usług (...) wielkiej wartości - na łączną kwotę 5.513.092,00 zł.

D. S. (1) ponadto dokonując wewnątrzspółnotowego nabycia towarów w wyżej opisany sposób w 2008r. nie zadeklarował dochodów w kwocie 1.075.785,70 zł uszczuplając podatek dochodowy od osób fizycznych za 2009r. na łączną kwotę 331.207 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1) – k. 120 -120v.,128v. – 129, protokół czynności z dnia 23.08.2013r. –k. 1-6, decyzje administracyjne – k. 8-84)

D. S. (1) ma obecnie 28 lat. O wykształceniu gimnazjalnym, przed zatrzymaniem w innej sprawie dorywczo pracował zarobkowo na terenie Niemiec. Nie posiada oszczędności i do chwili wyrokowania w sprawie nie uregulował należności podatkowych. Jest kawalerem, ojcem jednego małoletniego dziecka, na które zobowiązany jest łożyć alimenty w wysokości 500 zł miesięcznie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1) – k. 88-89,120 -120v.,128v. – 129)

Z uzyskanej dla potrzeb postępowania jurysdykcyjnego opinii sądowno – psychiatrycznej wynika, że poczytalność oskarżonego w chwili czynu i w toku procesu nie budzą wątpliwości. Rozpoznano u D. S. (2) anomalie osobowościowe oraz uzależnienie mieszane typu alkoholowo amfetaminowego.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna – k. 143-146)

D. S. (1) był uprzednio karany sądownie, w tym trzykrotnie przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawach o sygn. akt III K 10/12, III K 320/12 i III K 321/12 za popełnienie czynów z art. 54 § 2 k.k.s. i raz - prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 22 listopada 2012r. w sprawie o sygn. akt VII K 479/12 za przestępstwa skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. Ponadto na przestrzeni okresu od 2007r. do 2013r. karany był za przestępstwa przeciwko mieniu z art. 278 § 1 i 3 k.k., art. 289 § 1 k.k., przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji z art. 178 a § 1 i 4 k.k. oraz karany za przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i art. 244 k.k. Aktualnie wobec odbywania kary pozbawienia wolności w innej sprawie jest osadzony w zakładzie karnym do 2016r.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1) – k. 120, karta karna – k. 93-95, odpis wyroku – k. 105-106)

D. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W krótkich wyjaśnieniach, nie kwestionując sprawstwa, zachowanie tłumaczył problemami związanymi z nadmiernym używaniem alkoholu i narkotyków w okresie od 2008r. do 2011r. Potwierdził jednocześnie w toku rozprawy wystosowanie w toku prowadzonych czynności procesowych do Urzędu Kontroli Skarbowej wyjaśnień pisemnych, w których niepamięć co do szczegółów i okoliczności prowadzonej działalności gospodarczej tłumaczył zatarciem faktów w pamięci wobec stresu związanego z umieszczeniem w zakładzie karnym.

Akt oskarżenia skierowany do Sądu – obejmujący trzy zarzuty dotyczące czynów z art. 54 § 1 k.k.s. zawierał wniosek złożony w trybie art. 355 § 1 i 2 k.p.k., który wobec niespełnienia warunków z art. 156 § 3 k.k.s. nie mógł zostać uwzględniony. Z analogicznych przeszkód formalnych, a wskazanych w art. 161 § 1 k.k.s. nie mógł zostać uwzględniony wniosek złożony na rozprawie w trybie art. 387 § 1 k.p.k.

Sąd zważył, co następuje

Wyjaśnienia D. S. (1), w których oskarżony potwierdził prawdziwość treści zarzutów Sąd uznał za wiarygodne, bowiem ich treść w pełni koresponduje z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania, a w szczególności z protokołem czynności oraz decyzjami wydanymi przez D. U. K. S. we W. ustalającymi wysokość istniejących po stronie oskarżonego zobowiązań podatkowych w związku z prowadzoną na przestrzeni 2008r. i 2009r. działalnością gospodarczą. Wymienione dokumenty, których treść i wnioski w ogóle w toku procesu nie były

podważane, przedstawiają w sposób jasny i zborny okoliczności dotyczące przeprowadzanych czynności kontrolnych, w toku których ujawniono charakter procederu przestępczego jakim zajmował się oskarżony.

Ponad wyjaśnienia oskarżonego Sąd w pełni dał wiarę wszystkim pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, które tworzą logiczną całość.

Przy stanowisku samego D. S. (1), który nie przeczył zachowaniom opisanym aktem oskarżenia i które to stanowisko znajduje oparcie w dokumentacji skarbowej, sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości Sądu.

Analiza stanu faktycznego ujawnionego w toku sprawy w oparciu o obowiązujące uregulowania kodeksu karnego skarbowego i orzecznictwo wymagały od strony Sądu ingerencji zarówno we wnioski składane w trybie art. 335 § 1 i 2 k.p.k. i art. 387 § 1 i 2 k.p.k., jak i kwalifikację prawną czynów opisanych aktem oskarżenia.

Wymogiem formalnym warunkującym uwzględnienie wniosków składanych w trybie art. 335 § 1 i 2 k.p.k. i art. 387 § 1 i 2 k.p.k. było uregulowanie przez oskarżonego należności publicznoprawnych, jakich uszczuplenia dokonał. Powyższe wynika – co sygnalizowano powyżej- wprost z dyspozycji odpowiednio art. 156 § 3 k.k.s. i art. 161 § 1 k.k.s. Tego wymogu oskarżony nie spełnił.

Wprawdzie powołane przepisy wskazują na ewentualność określenia oskarżonemu terminu do uregulowania należności, lecz w tym zakresie istnieć muszą realnie dające się ocenić możliwości wywiązania ze zobowiązań podatkowych. Stosownie do wymogu wynikającego z art. 14 k.k.s. wziął Sąd pod uwagę sytuację majątkową sprawcy oraz wysokość uszczuplonej należności publicznoprawnej, po czym doszedł do przekonania, że realnych możliwości do spłaty po stronie oskarżonego brak. Łączna wartość należności sięga kwoty 6.598.119,00 zł, oskarżony obecnie jest pozbawiony wolności do 2016r., nie posiada żadnych oszczędności, a przed zatrzymaniem nie pozostawał w stałym zatrudnieniu. Nie ma więc - oceniając w sposób obiektywny, po jego stronie szansy spłaty należności w okresie wyznaczonym przez Sąd bez uchybienia zasadzie rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie (art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).

Sąd ponadto dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu uznając:

- po pierwsze, że zachowanie oskarżonego stanowi jedno przestępstwo skarbowe, którego przedmiotem jest uszczuplenie podatków wynikających z różnych tytułów podatkowych,
- po drugie, uwzględniając wysokość uszczuplenia Sąd wyodrębnił w odniesieniu do poszczególnych rodzajów podatku uszczuplenie wielkiej, bądź dużej wartości,
- po trzecie, uwzględniając dane co do uprzedniej karalności przyjął obostrzenia wynikające z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.

Mianowicie, D. S. (1) prowadząc na przestrzeni 2008r. i 2009r. działalność gospodarczą w zakresie nabywania wewnątrzspółnotowego i sprzedaży pojazdów samochodowych nie składał żadnych z wymaganych przepisami deklaracji podatkowych tj. (...), VAT-7K oraz w podatku dochodowym od osób fizycznych, mając zamiar uchylania się od obowiązków podatkowych określonych w odrębnych ustawach, wynikających z jednego profilu działalności . Swoim zachowaniem popełnił jedno przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Stanowisko powyższe zajął Sąd Orzekający uwzględniając treść wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 listopada 2010r., (sygn. akt II AKA 317/10, OSAW 2011/3/224) zachowującego pełną aktualność w obecnym stanie prawnym i faktycznym niniejszej sprawy.

Wysokość uszczuplenia obligowała Sąd do określenia jego rozmiarów w oparciu o treść art. 53 § 15 i 16 k.k.s. i określenia wartości uszczuplenia na wielką lub dużą, co miało znaczenie w części rozstrzygnięcia o kwalifikacji prawnej czynu i karze. Odwołując się do wysokości uszczuplenia powstałego z różnych tytułów podatkowych oraz uwzględniając wysokość minimalnego wynagrodzenia w roku powstania zobowiązań podatkowych Sąd uznał, że

uszczipienie podatku akcyzowego w kwocie 753.820,00 zł stanowi dużą wartość w rozumieniu art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s., zaś podatku od towarów i usług (...) w kwocie 5.513.092,00 zł - wielką wartość w rozumieniu art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie miał wydany wobec oskarżonego prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 22 listopada 2012r. w sprawie o sygn. akt VII K 479/12, którym skazano wymienionego za przestępstwa skarbowe tego samego rodzaju popełnione w 2008r. Skoro zachowanie oskarżonego objęte przedmiotowym aktem oskarżenia sięga okresu sprzed wydania wyroku w wyżej powołanej sprawie i bliskiego czasokresu popełnienia to zastosowanie znaleźć musiał przepis art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., a dalej przy wymiarze kary i nadzwyczajnym jej obligatoryjnym obostrzeniu art. 38 § 1 pkt 3 i § 2 k.k.s.

Miał Sąd jednocześnie na uwadze treść art. 37 § 4 k.k.s. nakazującego orzeczenie jednej kary co pozostaje w spójności z przyjęciem zachowania oskarżonego za jedno przestępstwo skarbowe.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, o jakim mowa w art. 53 § 7 k.k.s., jest wysoki. Oskarżony czynów dopuścił się prowadząc rozciągnięte w czasie interesy w ramach własnej działalności gospodarczej. Działanie jego było zborne, celowe, planowane, nastawione na bezprawny zysk i przeciwko obowiązkowi regulowania podatków, których łączna wartość sięga sumy 6.598.119,00 zł.

D. S. (1) przyznał się do popełnienia czynu, nie przeczył okolicznościom podawanym przez oskarżyciela, co uznać należało za okoliczność łagodzącą wymiar kary, lecz wyjaśnienia są w dalszej części lakoniczne i wykrętne. Używanie alkoholu i środków psychoaktywnych wprawdzie miało wpływ na występujące obecnie u oskarżonego uzależnienie, lecz pozostaje bez znaczenia dla poczytalności, którą to oskarżony miał w dacie czynu i ma obecnie w pełni zachowaną. To nie luki w pamięci wywołane nadmiernym zażywaniem środków odurzających i alkoholu, lecz lekceważenie norm prawnych charakteryzują osobowość oskarżonego decydującego się na bezprawne zachowania. Wszak pozostawanie w ciągach narkotycznych, czy alkoholowych, nie pozwalałoby na skuteczne zawieranie na szeroką skalę kontraktów w ramach prowadzonej działalności. Kontrakty takie w postaci nabyć i dalszej sprzedaży pojazdów oskarżony zawierał w sposób zaplanowany. Motywacja czynu nie wynika z pobudek psychotycznych, lecz wybranego charakteru utrzymywanej przez dłuższy okres czasu działalności i trybu życia.

Dodać wypada, że sam oskarżony potwierdził jednocześnie w wyjaśnieniach prawdziwość oświadczenia złożonego przed Inspektorem Kontroli Skarbowej, z którego wynikało, że, nie z uwagi na uzależnienia, lecz osadzenie w zakładzie karnym i związany z tym stres, brak w jego pamięci wszystkich faktów dotyczących działalności gospodarczej (k. 6 akt). Powyższa okoliczność świadczy nie tylko o niekonsekwentnej linii obrony, o ukierunkowanym, celowym zasłanianiu się oskarżonego niepamięcią co do istotnych okoliczności, lecz o ignorancji porządku prawnego przez oskarżonego i braku samokrytyki.

Okolicznością obciążającą wymiar kary była uprzednia karalność D. S. (1), który ponad wyrok zapadły przed Sądem w Lubaniu w dniu 22 listopada 2012r. za przestępstwa skarbowe tego samego rodzaju, był skazywany na przestrzeni od 2007r. do 2013r. jedenastokrotnie, za czyny różnego rodzaju w tym także naruszające normy kodeksu karnego skarbowego. Wymierzone kary grzywny oraz kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania okazały się dla wdrażania oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego zupełnie bezskuteczne. Oskarżony łamie porządek prawny notorycznie, prowadzi nieustabilizowany tryb życia, przed osadzeniem w zakładzie karnym pracował dorywczo, jak podaje sam używał środki odurzające i alkohol. Nadto wiedząc o toczącym się postępowaniu w niniejszej sprawie wobec nawet przeprowadzonej kontroli w sierpniu 2013r. nie uczynił nic w kierunku choćby częściowej spłaty należności podatkowych. Zapewnienia o planach spłaty po wyjściu z zakładu karnego i znalezieniu zatrudnienia - z perspektywy konieczności utrzymania oskarżonego i jego córki, nadto ciężących na nim obowiązków regulowania należności wynikających z poprzednich wyroków sądowych, Sądu nie przekonują.

Uwzględniając aktualną sytuację oskarżonego, jego dotychczasowe zachowanie Sąd uznał, że bezzasadne jest orzekanie wobec jego osoby grzywny i dlatego orzekł karę pozbawienia wolności bez orzekania obok niej sankcji

finansowej. Oskarżony nadto, przy ewentualnym uzyskiwaniu środków finansowych w przyszłości, powinien przede wszystkim uregulować zaległości podatkowe.

Zgodnie z art. 38 § 2 k.k.s. stosując nadzwyczajne obostrzenie kary Sąd wobec uszczuplenia należności publicznoprawnej z tytułu podatku od towarów i usług (...), którego kwota jest wielka zobowiązany był wymierzyć karę pozbawienia wolności w granicach od 3 miesięcy do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego podwójnie, co nie wyłączało wymierzenia w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę także kary grzywny grożącej za to przestępstwo.

Przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności albo obu tym karom łącznie, gdzie po myśli art. 27 § 1 k.k.s. kara pozbawienia wolności trwa najkrócej 5 dni, najdłużej-5 lat. Uwzględniając konieczność obostrzenia kary poprzez zawyżenie jej dolnej granicy do 3 miesięcy, Sąd nie zdecydował się jednak orzekać o karze w granicach ponad wynikające z typu podstawowego przestępstwa zarzuczonego oskarżonemu, bowiem nie przemawiały za tym okoliczności leżące po stronie sprawcy.

Brak woli spłaty i brak ku temu realnej możliwości wobec dotychczas prowadzonego przez oskarżonego trybu życia, wysokość uszczuplenia i okoliczności łagodzące, jak i obciążające wymiar kary decydowały o wymierzeniu D. S. (1) kary 3 lat pobawienia wolności. Kara w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Sankcja jest także słuszna w odczuciu społecznym. Skoro D. S. (1) nie jest w stanie uiścić kary grzywny, a nadto nie uregulował należności podatkowych kara w takim właśnie wymiarze stanowić będzie dolegliwą odpłatę za bezrefleksyjne naruszanie porządku prawnego i uzmysłowi sprawcy wagę naruszonych norm podatkowych. Spełni w powyższy sposób kara cele wychowawcze oraz ogólnoprewencyjne zabezpieczając społeczeństwo i Skarb Państwa przed tego rodzaju poczynaniami oskarżonego w przyszłości oraz jest to kara sprawiedliwa.

Nie orzekł Sąd o obowiązku zwrotu należności podatkowych, co nie oznacza, że sprawca nie będzie zobligowany do ich spłaty. Wyegzekwowanie należności jest jednak rzeczą odrębnego postępowania egzekucyjnego na mocy decyzji administracyjnych wydanych przez urząd kontroli skarbowej.

Na podstawie reguły procesowej wyrażonej w art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 468,00 złotych i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonego opłatę w kwocie 400 zł.